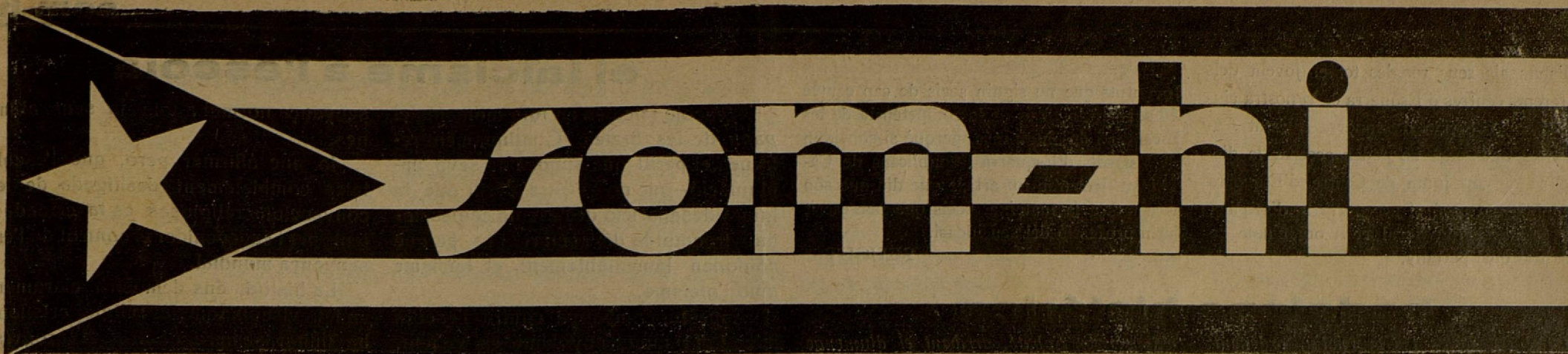

any I - 26 maig 1934 - núm. 6

**setmanari portantveu de la joventut
d'esquerra -estat català- de badalona**
redacció i administració: sant anastasi, 2

número solt: 20 cèntims

del moment

Es amb una gran satisfacció que avui des d'aquestes pàgines, remarcuem com una data gloriosa que figurarà en el retrobament de la nacionalitat catalana, la constitució del Tribunal de Cassació de Catalunya, quin acte es celebrà amb tota solemnitat el passat dijous en el Palau de Justícia sota la presidència del primer magistrat de la Catalunya autònoma.

Per fi i gràcies als qui amb una perseverància i enteresa exemplar van seguint les petjades del gran patriota Francesc Macià, Catalunya podrà des d'ara fer-se la seva justícia.

Es d'esperar doncs, que el Tribunal que s'acaba de constituir es faci digne de la confiança que el poble acaba de dipositar-li, procurant elevar cada dia més el prestigi de la Justícia catalana, fins arribar al màxim del seu perfeccionament.

El paper importantíssim que està cridat a desempenyar en el futur de Catalunya el Tribunal de Cassació, fa que nosaltres catalanistes per damunt de tot, procurarem que ni el més lleu ombreig polític vulgui venir a empètir l'obra que inspirada en els més nobles fins de justícia ha de posar Catalunya en l'avançada dels pobles civilitzats.

alborada pasqual a la f. a. i.

A un infant qualsevol podeu fer-li una pregunta qualsevol també. Podeu preguntar-li quin és el riu més llarg d'Espanya, quina és la capital d'Anglaterra o bé quantes són les persones de la Santíssima Trinitat. Us ho contestarà tot molt fàcilment perquè li han fet aprendre com cosa lògica a força de raonaments i de sermons.

A un home pregunteu-li què és la F. A. I.

No sabrà pas contestar-vos com l'infant. No ho sab ell què és la F. A. I. Està embolicat dintre la penombra del no-res. Tot el més us dirà quatre vaguetats que ha llegit als diaris, però que no us donaran cap llum a la pregunta que li feu.

A aquests homes, a aquests ciutadans que no saben el que és la F. A. I. els hi direm nosaltres quietament sense fer frese, que es l'organització Federació Anarquista Ibèrica.

La F. A. I. és: Una organització de gent que es volen fer els amos. Una organització de caos. Caos i F. A. I. Valenta cosa que ens han portat a casa nostra els nou vinguts estadants de la nostra terra, que als seus pobles esquifits sols poden viure amb misèries i treballs i ara perquè a Catalunya es comencen a veure una mica les orelles i s'han tret el ventre de penes amb la nostra economia nacional, amb els jornals que els hem deixat guanyar nosaltres amb la nostra hidalguia, volen convertir-se en pinxos reviscolats que han d'imposar el seu programa de pistola i terrorisme amb una supremàcia indiscutible.

Res no faran!

Els amos de Catalunya som nosaltres, els catalans i ninyú més. I ho afirmem serenament a tota veu i amb tota valen-

tia. Que s'han cregut doncs, els forasters que volen tirar-se damunt nostre per donar-se un festí inacabable amb les despulles i amb els tresors del Paradís Terrenal que representa pels habitants dels llogarets perduts en el mapa i per les estepes ermes de les terres espanyoles...?

Ah no. Tot això es ben nostre. I com que es nostre, defensarem la nostra propietat amb les ungles i amb les dents. Que ho tinguin en compte ells això

Nosaltres també ho som d'obriers. Per menjar tenim de seguir la sentència deífica, de guanyar el pa de cada dia amb la suor del nostre front i amb l'esforç del nostre cos. Som obreristes fins a la medulla i el que volem és un obrer digne, respectat, retribuït. Un obrer feliç és el que volem nosaltres. El que no volem, però, són bombes i vagues sense solta per enderrocar el poderiu i la supremàcia de la nostra indústria. El que no volem es tocar amb sang els carrers de les nostres viles. El que no volem són matonismes.

Que imposin ells la seva doctrina a aquells germans tant esclaus que encare gemeguen a les terres hispanes. Que els redimeixin amb les seves màximes i una vegada ho hagin conseguit aleshores que vinguin a demostrar-nos-les. Allavors potser ens faran més respecte que no pas ara i els veurem una altra finalitat que ara no els sabem veure.

Però ara que ens deixin estar tranquils. No volem que ens provoquin. Ja n'estem tips de provocacions i de sentir enraonaments a tot arreu fets amb llengua extranya a la nostra. No volem, de cap de les maneres, esdevenir cap sucursal de les terres hispanes i molt menys tenir de soportar la supèrbia innata que es desprèn d'cadascú dels seus homes i de cada un

dels seus habitants.

Serenament tenim de concretar que no ens fan cap falta les seves prédiques. Els catalans tots, ja som majors d'edat i sabem de sobres les nostres obligacions socials.

La indignació popular de Catalunya augmenta dia per dia en veure els desmans que cometen. Qui en té la culpa sinó de la misèria que es deixa sentir per primera vegada a moltes llars genuïnament catalanes? Els estadants de fora casa. Els que han vingut predicant reivindicacions arreu treient el medi de vida de nosaltres mateixos. Ho enderroquen tot mica a mica. Metòdicament ens destrueixen.

No es han clara així la fellonia de la F.A.I. envers nosaltres? Han fet com Aníbal, que en una de les seves batalles va fer servir de projectils uns pots fang, dintre dels quals hi havia serps verinoses. Els enemics varen riure's de la poca potència d'Aníbal, però quant varen adonar-se de la seva actúcia afrinacana, ja no hi varen ésser a temps i varen perdre la batalla.

I a nosaltres no volem que ens passi igual. Abans quan vàiem una caravana de nòmades desembarcar al moll o a l'anden d'una estació, carregats amb piràmides inverossímils de farcells i maletes, de misèria i criatures, els compadïem i els deixàvem conviure amb nosaltres i ens partíem la soldada i el pa per ajudar-los. Ara, però, ja s'han reviscolat i ens planten cara. Ara som nosaltres els estadants, per misericòrdia, de la nostra pàtria, de la nostra pàtria que té un estatut, que té un Parlament, que és una regió autònoma més o menys lligada disortadament encara amb els seculars opressors de sempre, però amb una consciència pròpia, amb

un sentiment comú, amb un govern que ens donem nosaltres mateixos.

Humanament, com a ciutadans dignes que som, mai no negarem un mitjà de guanyar-se honradament el pa a un semblant nostre. Els mateixos respectes tindrem per un obrer de casa nostra que per un que no ho sigui. Això sí, però que la seva conducta sigui igual que la nostra també. que no vulgui ésser ja més que nosaltres. Catalunya es democràtica i bona noia. Ajudarem a qui sigui. A qui no ajudarem és a qui ens vulgui fer ignominiosa trabanqueta per atipar-se després amb la nostra obra feta amb treball de formiga i laboriositat exemplar.

A els que vinguin a destorbar-nos els assabantarem d'un fet que ens conta la Mitologia pagana.

"Augias, rei de Elide, tenia unes quadres immenses, on s'hi aixoplugaven més de tres mil bous. Aquestes quadres feia més de trenta anys que no es netejaven i Hèrcules, significació de la força i del braó, va netejar-les amb un treball de ciclop, desviatnt el curs del riu Alfeo i fent-lo córrer amplament per les quadres del rei Augias."

Nosaltres farem igual, per treure'ns si convé el pesombre d'uns fets que per no voler-los ens fan més pena. Si s'entesten a pertorbar d'armònica actuació de la nostra vida serem uns moders Hèrcules que desviarem el riu de la nostra força magnífica per treure'ns del davant els perturbadors. Així, la nostra vida esdevindrà d'una vegada, plàcida i tranquil·la, com la de l'arbre podat d'una de les seves branques que per haver-se podrit amenaça en podrir tot l'arbre.

AUDACIOUS

aclarint conceptes

Molts ciutadans de Badalona tenen un concepte equivocat del que representen les Joventuts d'Estat Català, i és per això que amb aquestes ratlles voldria fer comprendre a tots, la finalitat que persegueixen dites Joventuts.

Primerament haig de dir ben clar que Estat Català, està sota la disciplina d'Esquerra Republicana de Catalunya, però les Joventuts d'Estat Català, sense apartar-se de la disciplina del partit, tenen un caire molt més avançat en qüestions de nacionalisme i obrerisme. Es per això que les Joventuts han de tenir una completa independència de les entitats adherides al partit, però això no vol pas dir que políticament no tinguin d'estar subjectes a les mateixes.

però això no vol pas dir que políticament no tinguin d'estar subjectes a les mateixes.

Nosaltres entenem que les Joventuts d'Estat Català, poden ésser dintre els diferents Centres d'Esquerra, però amb una completa llibertat de poder organitzar actes de propa-

ganda per les mateixes, com també poder fer cultura física i intel·lectual que tan mancats n'estem i a més poder fer sortir portant-veus per a poder desenvolupar les seves activitats, sempre i quan les seves propagandes no estiguin en contraposició del ideari d'Esquerra Republicana.

Explicats tots aquests punts bàsics que tenen les Joventuts, no crec que hi hagi cap militant d'Esquerra Republicana que tingui inconvenient en tenir dintre del seu estatge les Joventuts d'Estat Català i per això voldria que tots aquells que veuen fantasmes en nosaltres que recapitessin bé i es donessin compte de la necessitat que tenen d'apoïar les Joventuts, pel bé del nacionalisme, pel bé de la cultura física i intel·lectual i per les reivindicacions socials de la nostra pàtria.

Es, doncs, molt natural que les Joventuts no vulguin estar subjectes a la disciplina de cap entitat determinada, per a poder fer totes aquestes iniciatives que abans vos parlava i després perquè les Joventuts d'Estat Català de Badalona, tenen el deure de tenir